

„Nej, vi har været ganske ene,“ svarede Inger; hun havde taget Plads ved Bordet med et Strikketøj for at underholde ham.

„Var der noget med Posten?“

„Nej, kun Avisen.“

„Der er vel ikke noget Nyt i den?“

„Jeg veed det saamænd ikke. Jeg har ikke læst den.“

Der blev et lille Ophold.

„Læste du heller ikke Avisen igaar?“ spurgte han ligesom tøvende.

„Igaar? Det tror jeg ikke. Var der noget i den?“

„Naa — næ — der var bare igen et Referat af Forhandlingerne paa det Ingeniørmøde i Aarhus.“

„Du burde vist have været med til det Møde, Per. Det interesserer dig dog.“

„Hvad skulde jeg der? Jeg kender ingen af de Folk ... Desuden er jeg jo heller ikke Ingeniør.“

„Kommer der da ikke ogsaa Landmaalere?“

„Det tror jeg ikke.“

„Men du er dog optaget af, hvad de forhandler.“

„Aa ja — engang imellem.“

„Hvad stod der da i det Referat, du taler om?“

„Det var bare en Forhandling om et vestjysk Kanal- og Frihavnsprojekt med Hjertingbugten som Basis. Det er det, som rundtom i Aviserne gaar under Navn af det Steinerske Projekt. Forresten er det — som du maaske husker — den samme Ide, jeg selv engang har haft.“

„Ja, var det ikke derom, du skrev din Bog?“

„Jo — det var derom, jeg skrev min Bog.“

„Er der da nu Tale om, at Planen skal udføres?“

„Det tror jeg ikke. Det københavnske Frihavnsprojekt er jo nu en fastslaaet Ting. Det var med det, at det andet konkurrerede.“

„Men saa er det da underligt, at de bliver ved med at snakke om det.“

„Aa, det er den jyske Lokalpatriotisme, der skal ha'e Luft engang imellem. Og for Hr. Steiner er det jo meget fordelagtigt,